

Gölge ve Ben

– Hüseyin Yanmaz · 02 Ekim 2012

gecenin bir yarısıydı düştüm yollarayürdüğüm sokakları sessiz adamıydım.sordum kendi kendime geceler niye karanlık ve sessiz güneş niye küskün geceye.yalnızlık sarmaşık gibi sararken içim sessizliğimin celladında darağacı büyütüyorum güneş! gölgeyi uzaklaştır benden bazen deniz bazen fırtına isterim senden yanan ateşi al içimden.hücrelerimin cam fanusunda hüznün dolaşırken bakıştım yıldızlar lakayboldular birer birer.mezarlıksız sokak çocuğu gibi yapayalnız kaldık gölge ve ben.işte o ançaresizliğin avlusunda dalıp eğreti cümlelere güneşin doğuşunun de batışının farkındaydım öylece oturup kalmışım sensiz... Hüseyin YANMAZ 24/06/2012